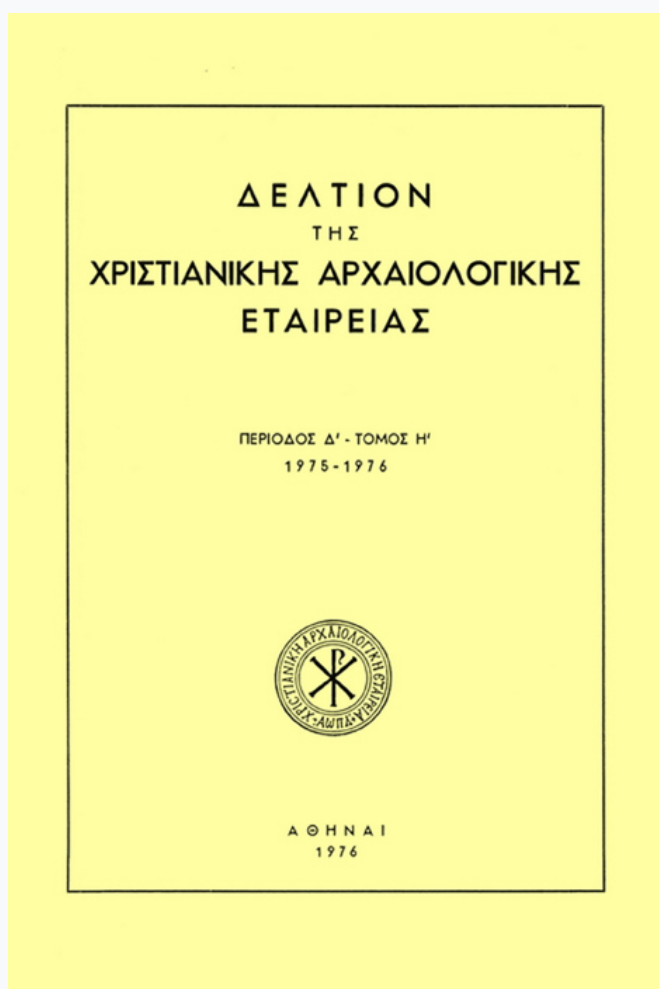

Deltion of the Christian Archaeological Society

Vol 8 (1976)

Deltion ChAE 8 (1975-1976), Series 4 . In memory of Victor Lasareff (1897-1976)

Sculptures inconnues du Magne attribuées au sculpteur «Nicétas» ou a son atelier (pl. 6- 13)

Νικόλαος Β. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

doi: [10.12681/dchae.846](https://doi.org/10.12681/dchae.846)

To cite this article:

ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ Ν. Β. (1976). Sculptures inconnues du Magne attribuées au sculpteur «Nicétas» ou a son atelier (pl. 6- 13). *Deltion of the Christian Archaeological Society*, 8, 19-28. <https://doi.org/10.12681/dchae.846>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Άγνωστα γλυπτά της Μάνης αποδιδόμενα στο
μαρμαρά Νικήτα ή στο εργαστήρι του (πίν. 6-13)

Νικόλαος ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 8 (1975-1976), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Βίκτωρα Λάζαρεφ (1897-1976) • Σελ. 19-28

ΑΘΗΝΑ 1976

ΑΓΝΩΣΤΑ ΓΛΥΠΤΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ ΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝΑ ΣΤΟ ΜΑΡΜΑΡΑ ΝΙΚΗΤΑ Ή ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ

(ΠΙΝ. 6 - 13)

Στὸν πρῶτο τόμο τοῦ περιοδικοῦ Δωδώνη, ἐπετηρίδα τῆς Φιλολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, εἶχα δημοσιεύσει τὴ μελέτη Νικήτας μαρμαρᾶς¹, ἀφιερωμένη στὸν ὁμώνυμο «μαρμαράριο», ποὺ ἔδρασε στὴ Μάνη κατὰ τὸν 11ο αἰώνα². Μὲ ἐπιχορήγηση τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας συνέχισα τὶς ἔρευνές μου κατὰ τὸ 1974 στὴ Λακωνικὴ καὶ Μεσσηνιακὴ Μάνη³. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καρπούς των ἦταν ἡ ἐπισήμανση καὶ ἄλλων γλυπτῶν, ποὺ μπορεῖ ν' ἀποδοθοῦν, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ ὕφος των, στὴ σμίλη τοῦ Νικήτα ἢ στὸ ἐργαστήρι του. Τὰ γλυπτὰ αὐτὰ εἶναι :

1. Τὸ διαλυμένο μαρμάρينو τέμπλο τοῦ ἐρειπωμένου ναοῦ Ἁγίου Φίλιππος⁴ στὴν Κουνιώτικη Πούλα, στὸ τμήμα δηλαδὴ τῆς Ἁνω Πούλας ποὺ ἀνήκει στὴν περιοχὴ τοῦ χωριοῦ Κοῦνος. Τὴν ἀψίδα τοῦ ναοῦ, προφανῶς γιὰ νὰ ὑποστηλώσουν τὸ ἐτοιμόρροπο τόξο τῆς, εἶχαν τειχίσει μὲ ξερολιθιά, χρησιμοποιώντας ὡς λίθους καὶ κομμάτια τοῦ μαρμαρίνου σκαλιστοῦ τέμπλου τῆς ἐκκλησίας. Προσεκτικὴ μερικὴ ἀφαίρεση τῶν

1. Ἄγνωστο ἂν πρόκειται γιὰ ἐπώνυμο (ἐξ ἐπαγγέλματος) ἢ γιὰ λέξη δηλωτικὴ τοῦ ἐπαγγέλματος. Πιθανώτερο τὸ δεύτερο. Στὴν πρώτη περίπτωσι ἀνήκει ἡ λ. ποὺ ἀπαντᾷ σὲ βυζαντινὴ ἐπιγραφὴ τῆς Κρήτης (1447) : τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ) λήξει γενο(μένου) πατᾶ Μιχαῆ)λ τοῦ Μαρμαρᾶ (G. Gerola, Monumenti veneti dell'isola di Creta, τ. 4ος, Venezia 1932 - 40, σ. 504 ἀριθ. 11, ἐπιγραφὴ τοῦ ναοῦ Ἁγίου Νικόλαος εἰς Βλακιανὰ), ἂν ἡ συμπλήρωση τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι σωστή.

Σὲ ἐπιγραφὴ τοῦ 8ου - 10ου αἰ. μνημονεύονται οἱ Βασίλης καὶ Βάρδας καὶ Ἰωάννης μαρμαράριοι (H. Grégoire, Recueil des inscriptions grecques chrétiennes d'Asie Mineure, Fasc. I, Paris 1922, ἀριθ. ἐπιγρ. 347). Ἡ λ. λιθοτόμος ἀπαντᾷ παλιότερα, τὸ 337 μ.Χ. (L. Jalabert - R. Mouterde, Inscriptions grecques et latines de la Syrie, τ. 2ος, Paris 1939 ἀρ. 315), ἡ λ. λιθοξὸς τὸ 510/11 καὶ 543 μ.Χ. (L. Jalabert - René Mouterde avec la collaboration de Claude Mondésert, ὅπου παραπ. τ. IV. Paris 1955, ἀριθ. 1619 καὶ 1889). Ἡ τελευταία λ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς λιθοξόος (H. Grégoire, ὅπου παραπ. ἀρ. 93).

2. Δωδώνη, Α', 1972, σ. 21 - 44. Στὸ ἐξῆς οἱ παραπομπὲς ἀπλᾶ : Δωδώνη.

3. Βλ. Τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1974, ἐπιμελεῖα Ἀ. Ὁρλάνδο, Ἀθῆναι 1975, σ. 73 - 78.

4. Γιὰ τὸ μονοκάμαρο ναὸ βλ. τὰ ἐκτυπούμενα ΠΑΕ τοῦ 1974.

μελῶν αὐτῶν ἐξασφάλισε τὴ μελέτη ἢ καὶ τὴ φωτογράφησίν των. Τὰ κομμάτια εἶναι :

α) Δυὸ θωράκια. Τὸ ἓνα (0,715 μ. × 0,62 μ. × 0,095 μ.) χρησίμευε ὡς πλάκα τῆς ἀγίας Τράπεζας. Τὸ ἄλλο ἔχει διαστάσεις 0,70 μ. × 0,60 μ. × 0,10 μ. (πίν. 6α). Καὶ τῶν δύο ὁ διάκοσμος εἶναι ὁμοιος. Πλατεῖα ἀνακομβούμενη ταινία διαγράφει ὀρθογώνιο μὲ ἐγκλειστο ρόμβο. Ὁ κύκλος ὁ σχηματιζόμενος στὴ μέση τοῦ ρόμβου περιβάλλει σταυρὸ ὅμοιο μὲ κεῖνο ποῦ θὰ δοῦμε πιὸ κάτω πῶς διακοσμεῖ τὸ κιονόκρανο κιονίσκου. Μὲ τὸ ὀρθογώνιο συμφύονται κύκλοι, ποῦ γεμίζουν ὅσα κενὰ ἀφήνει ὁ ρόμβος. Μέσα στοὺς κύκλους ἀστέρια ἐναλλασσόμενα μὲ πυροστρόβιλους.

Ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἔργα τοῦ Νικήτα τὰ θωράκια τοῦ Ἁγίου Φιλίππου μοιάζουν πιὸ πολὺ μὲ τὸ σωζόμενο στὸν Ἅγιο Γεώργιο τοῦ χωριοῦ Μπρίκι⁵. Ἡ σημαντικώτερη παρέκκλιση εἶναι πῶς οἱ κύκλοι ποῦ πλαισιώνουν τὸ ρόμβο συνδέονται ὄχι μὲ τὸ ὀρθογώνιο, ἀλλὰ μὲ τὶς πλευρὰς τοῦ ἴδιου τοῦ ρόμβου.

β) Κάτω ἀπόληξη πεσσίσκου μὲ σύμφυτη παραστάδα τῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ. Τὸ ἀπότμημα ἔχει ὕψος 0,31 μ., πλάτος 0,145 μ., πάχος 0,125 μ. Οἱ διαστάσεις τῆς παραστάδας εἶναι 0,055 μ. × 0,075 μ. Ἡ πρόσοψη τοῦ πεσσίσκου διακοσμεῖται μὲ συριακοὺς τροχοὺς, ποῦ ἐγκλείουν πυροστρόβιλο καὶ ἀστέρι μὲ πολλὰς ἀκτίνες (πίν. 6β). Στὸ κάτω μέρος τῆς παραστάδας ὑπάρχει μικρὸς κυκλικὸς τὸρμος καὶ στὴν ἀνατολική της πλευρὰ ἄλλος τετράγωνος. Εἶναι πιθανὸ πῶς οἱ τὸρμοι χρησίμευαν γιὰ τὴ στερέωση ξύλινων θυρόφυλλων τῆς πύλης.

γ) Μέρος ὀκταγωνικοῦ κιονίσκου τοῦ τέμπλου σὲ δυὸ κομμάτια, συνολικοῦ μᾶκρους 0,93 μ. καὶ διαμέτρου 0,14 μ.

Ὁ κιονίσκος σώζεται μέχρι καὶ τοῦ μήλου στὸ ὁποῖο ἐκορυφώετο ἡ σύμφυτη παραστάδα τῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ. Φαίνεται πῶς ἦταν ὁ βόρειος. Σύμφυτο μὲ τὸν κιονίσκο εἶναι καὶ τὸ τετράπλευρο κιονόκρανό του⁶. Σὲ δυὸ συνεχόμενες πλευρὰς ἔχει λυρόσχημο κόσμημα ἀπὸ διπλὴ ταινία. Τὸ ἓνα, αὐτὸ ποῦ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ μῆλο τῆς παραστάδας, περιβάλλει ἰσοσκελῆ, ἐπιπεδόγλυφο σταυρὸ⁷. οἱ κεραῖες του σὲ σχῆμα τριφυλλιοῦ ἢ κρίνου πλατύνονται στὶς ἄκρες. Τὸ ἄλλο λυρόσχημο κόσμημα περιβάλλει ρόδακα μὲ ὀκτὼ δξύληκτα φύλλα⁸ (πίν. 7α-β).

5. Δωδώνη, Πίν. IXα.

6. Οἱ διαστάσεις τῆς ἄνω πλευρᾶς του εἶναι 0,14 μ. × 0,14 μ.

7. Ὅτι ὁ κιονίσκος βρισκόταν στὴν πύλιν τοῦ Ἱεροῦ μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγονὸς πῶς τὸ κιονόκρανό του εἶχε κοσμήματα σὲ δυὸ συνεχόμενες πλευρὰς.

8. Ὅμοιοι ρόδακες στολίζουν ἐξάρματα τοῦ νότ. ἐλκυστήρα στὸν Ἀϊ-Στράτηγο Μπουλαριῶν (11ου αἰ.).

δ) Λοξότμητο γείσο (πίν. 7γ), προφανώς στέψη θωρακίου, ὅμοια μὲ κείνη πού συναντήσαμε ἄλλοτε στὸ τέμπλο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ χωριοῦ Μπρίκι⁹. Διαστάσεις : μᾶκρος 0,60 μ., ὕψος 0,16 μ., πλάτος ἐπάνω 0,16 μ., κάτω 0,10 μ. Ἔχει τὸν ἴδιο ἐπιπεδόγλυφο διάκοσμο μὲ τὴ στέψη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Στὴν ἐπάνω χαμηλὴ ἀδιακόσμητη ταινία διαβάζομεν ἐπιγραφή ἀπὸ κεφαλαῖα γράμματα, ὅπως καὶ οἱ ἐπόμενες, πού μεταγράφεται ὡς ἑξῆς :

+ Μνήσθη <τι> Κ (ύρι) ε τοῦ δού<λου> σ<του> Κήρου Ἀμήν.

Τὰ γράμματα, κυρίως τὸ Κ, ἀλλὰ καὶ τὰ Μ, Ν, Θ, C εἶναι ὅμοια μὲ τὰ χαρασσόμενα ἀπὸ τὸν Νικήτα. Οἱ ἐλισσόμενοι βλαστοὶ ἀπολήγουν σὲ κεφαλῆς κερασφόρων φιδίων, ὅπως καὶ στὴ στέψη τῆς Καφιόνας¹⁰. Ἐδῶ ὅμως τὰ φίδια ἔχουν τὰ στόματα ἀνοικτὰ καὶ τὶς γλῶσσες συναπτόμενες, οἱ ἐλλείψεις πού διαγράφουν οἱ βλαστοὶ δὲν εἶναι γωνιώδεις¹¹, οἱ γλωσσίδες τῶν μισῶν ἀκανθόφυλλων εἶναι ἀτεχνότερες καὶ γενικὰ τὰ ἡμίφυλλα δὲν ἔχουν τὴν πλαστικότητα τῶν μισῶν φύλλων τῆς Καφιόνας. Τὰ μοναχικὰ ἀνακαμπτόμενα ἡμίφυλλα εἶναι πιὸ χοντροκομμένα καὶ ἀπὸ τὰ μισὰ φύλλα στὸ Μπρίκι.

ε) Κοσμήτης σὲ τρία κομμάτια. Τὸ πρῶτο (πίν. 8α) ἔχει μᾶκρος 0,695 μ. καὶ πλάτος 0,14 μ. κατὰ τὴν κάτω πλευρὰ καὶ 0,20 μ. κατὰ τὴν ἐπάνω. Στὴ λοξότμητη ἐπιφάνεια ἐλισσόμενος βλαστὸς ἀπὸ διμερὴ ταινία μὲ μισὰ ἀκανθόφυλλα τομῆς πρισματικῆς. Ὁ βλαστὸς ἀπολήγει σὲ κεφάλι κερασφόρου φιδιοῦ, πού κρεμᾷ τὴ γλώσσα του. Ἀριστερὰ ἔξαρμα σχεδὸν ἡμισφαιρικὸ («κομβίον») μὲ διάκοσμο σταυρόσχημου ρόδακα. Οἱ κεραῖες τοῦ σταυροῦ περιβάλλουν λακκίσκο. Λακκίσκος ὑπάρχει καὶ στὴ μέση τοῦ ρόδακα. Ἀριστερώτερα λείψανα τοξυλλίου. Τὸ δεῦτερο κομμάτι ἔχει μᾶκρος 0,684 μ., ὕψος 0,15 μ. καὶ πλάτος 0,15 μ. καὶ 0,213 μ. Στὴ λοξότμητη πλευρὰ τοξύλλιο μὲ ἐπτάφυλλο ἀκανθόμορφο ἀνθέμιο, τρίφυλλο στὸ μέτωπο τοῦ τοξυλλίου, ἀριστερὰ ἔξαρμα ὅμοιο μὲ τὸ προηγούμενο καὶ πιὸ πέρα ὅμοιος ἐλισσόμενος βλαστὸς. Ἀξιοπρόσεκτο πὼς οἱ καμπύλες τοῦ βλαστοῦ δὲν εἶναι ἐδῶ γωνιώδεις (πίν. 8β). Τὸ τρίτο κομμάτι (πίν. 8γ) ἔχει μᾶκρος 0,47 μ. καὶ διάκοσμο ὅμοιο, βλαστὸ ἀπολήγοντα σὲ κεφάλι φιδιοῦ. Ἀποτελεῖ τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ (πρὸς Β.) ἀπόληξη τοῦ κοσμήτη¹².

9. Δωδώνη, Πίν. 11β.

10. Δωδώνη, Πίν. ΧΙα. Ὁ διάκοσμος εἶναι ὅμοιος καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεση.

11. Στὸ Μπρίκι οἱ ἐλλείψεις εἶναι σχεδὸν γωνιώδεις, Δωδώνη, Πίν. ΙΙβ.

12. Ἀπὸ τὸν κοσμήτη λείπει τμήμα πού περιλαμβανόταν μεταξὺ τῶν σχεδὸν ἡμισφαιρικῶν ἔξαρμάτων καὶ θὰ εἶχε ὡς διάκοσμο πιθανώτατα τοξύλλια.

στ) Λοξότμητο γεῖσο (πίν. 8δ), διαστάσεων $0,575 \mu. \times 0,125 \mu. \times 0,12 \mu.$ ἢ $0,16 \mu.$ Διακοσμείται ἀπὸ ἐλίσσόμενο, ἐπιπεδόγλυφο βλαστό — οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ γωνιώδεις ὅπως στὰ γλυπτὰ τοῦ Νικήτα — καὶ ἀπὸ μισὰ ἀκανθόφυλλα. Στὴν ἐπάνω κατακόρυφη ἀκόσμητη ταινία, ὕψους κι ἐδῶ $0,03 \mu.$ ἐγγάρακτη ἡ ἐπιγραφὴ :

+ Ἡ ψάλλοντες δηὰ τὸν Θ(εὸ)ν εὐχ[εσθε]

Τὴ μετοχὴ ἡ ψάλλοντες, γραμμένη τὸ ἴδιο ἀνορθόγραφα, χρησιμοποιεῖ ὁ Νικήτας στοὺς ἐλκυστήρες τῆς Μπάμπাকা¹³ καὶ στὴ στέψη τῆς Καφιόνας¹⁴. Ἐπίσης καὶ τὸ ρῆμα εὐχ[εσθε]. Ἐπάνω στὰ ἡμίφυλλα τῆς λοξότμητης πλευρᾶς ἄλλη ἐπιγραφὴ :

+ Μνήσθιτη Κ(ύρι)ε τοῦ δούλου σου Βασι

Εἶναι πιθανὸ πὼς ἡ τελευταία λέξη πρέπει νὰ συμπληρωθῇ Βασι[λείου]. Ὡστε οἱ δωρητὲς ἦσαν περισσότεροι κι ὁ καθένας, φαίνεται, χορήγησε τὴ δαπάνη γιὰ τὴν κατασκευὴ τμήματος τοῦ τέμπλου. Καὶ ἐδῶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοῦ Νικήτα¹⁵ (πίν. 8ε).

Φαίνεται πὼς τὸ γεῖσο αὐτὸ μὲ τὸ ἐπιπεδόγλυφο κόσμημα, ἀπότμημα μεγαλύτερου, ποὺ λανθάνουν ἢ χάθηκαν τὰ ὑπόλοιπα μέρη του, ἦταν τοποθετημένο ὡς ἐπίστεψη ἐπάνω ἀπὸ τὸν κύριο κοσμήτη (πίν. 8δ καὶ 8α-γ). Σὲ ἄλλα τέμπλα τοῦ Νικήτα ἡ ἐπίστεψη εἶναι σύμφυτη, ἀπὸ τὴν ἴδια πέτρα, μὲ τὸν κοσμήτη¹⁶.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1975 ξαναπῆγα στὸν Ἅγιο Φίλιππο. Ἔστειλα καὶ τεχνίτη πού, ἀφοῦ χάλασε προσεκτικὰ ὅλη τὴν ξερολιθιά, τὴν ὑποβαστάζουσα τὸ μισογκρεμισμένο τόξο τῆς ἀψίδας, ὕστερα τὴν ξανάχτισε. Μεταξὺ τῶν λίθων τῆς ὑπῆρχε :

ζ) Κομμάτι γεῖσου ($0,265 \mu. \times 0,14 \mu. \times 0,16 \mu.$) ὅμοιο μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 τοῦ πίν. 8. Στὴ λοξότμητη πλευρά, ἐπάνω στὰ ἡμίφυλλα τοῦ ἐλίσσόμενου ἐπιπεδόγλυφου βλαστοῦ, ποὺ τελειώνει σὲ κεφάλι κερασφόρου φιδιοῦ (πίν. 9α), τὰ γράμματα :

13. Δωδώνη, σ. 23.

14. Ὁ. π. σ. 33. Βλ. καὶ Πίν. ΧΙα.

15. Παράβαλε ἰδίως τὸ Ψ, Λ, Δ, Μ, Ν κ.ἄ. Δὲς Δωδώνη, Πίν. ΙΙ, ΧΙα.

16. Ὅπως στὸ τέμπλο τῆς Καφιόνας (δ.π. Πίν. ΧΙΙ), τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Μπρίκι (δ.π. Πίν. ΙΧβ), τῆς Ἁγίας Τριάδας κάτω ἀπὸ τὸ Μπρίκι (δ.π. Πίν. ΧΙΥ). Βλ. καὶ πιδ. κάτω, κοσμήτη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κοντὰ στὴ Γαρδενίτσα (πίν. 10α-β).

— του.¹⁷ Ἀμὴ

καὶ πιὸ πάνω, στὴν κατακόρυφη στενὴ ταινία :

.IB. ἔτο <ς> $\overline{\varsigma}$ $\overline{\Phi}$ $\overline{\Pi}$ \overline{B} †

Τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτος 6582 ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ 1073 ἢ 1074 μ.Χ. Εἶναι ὅμως πολὺ πιθανὸ ὅτι τὸ IB, ποὺ διαβάζεται στὴν ἀρχή, σημαίνει τὴν ἰνδικτιῶνα καὶ ἐπειδὴ τὸ 1074 ἢ ἰνδικτιῶν¹⁸ ἦταν 12η πρέπει τὸ 6582 νὰ θεωρηθῇ ταυτόσημο πρὸς τὸ 1074. Οἱ μαρμάρινοι ἐλκυστήρες τῆς Μπάμπাকা, ἐνυπόγραφο ἔργο τοῦ Νικήτα, φέρουν τὴ χρονολογία 1075. Καὶ ἐκεῖ προηγεῖται τοῦ ἔτους ἢ ἰνδικτιῶν καὶ ἢ λ. ἔτος τίθεται σὲ πτώση ὀνομαστικὴ¹⁹. Στὴν ὁμοιότητα λοιπὸν ποὺ παρουσιάζει τὸ ὕφος τῶν γλυπτῶν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Νικήτα προσθέτονται τώρα, συνήγοροι τῆς ἀποδόσεως τῶν στὸν ἴδιο, ἢ θέση χαράξεως τῆς ἰνδικτιῶνος, ἢ ἐκφορὰ σὲ ὀνομαστικὴ τῆς λ. ἔτος καὶ αὐτὴ ἡ χρονολογία. Δὲν γεννᾶται λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ τέμπλο τοῦ Ἀγίου Φιλίππου εἶναι ἔργο τοῦ μαρμαρᾶ Νικήτα.

2. Τὸ ἐπίσης διαλυμένο μαρμάρينو τέμπλο τοῦ ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννης ὁ Θεολόγος²⁰ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Γαρδενίτσα. Ἀπὸ τὸ τέμπλο σώζονται μέσα στὴν ἐκκλησία :

α) Θωράκιο, διαστ. 0,86 μ. × 0,62 μ. × 0,15 μ. Ὁ διάκοσμός του (πίν. 9β) θυμίζει τὸ διάκοσμο τοῦ β. θωρακίου τῆς Καφίονας²¹. Οἱ διαφορὲς εἶναι μικρές. Τὸν κύκλο μέσα στὸ ρόμβο δὲν διαμορφώνουν ἀνακομβούμενες ταινίες, ἀλλὰ χάραγμα μὲ χεῖλη πρισματικῆς τομῆς. Ὁ κύκλος ἐφάπτεται τῶν πλευρῶν τοῦ ρόμβου καὶ περιβάλλει ἐδῶ ἰσοσκελὲς σταυρὸ, ποὺ τὰ μεταξὺ τῶν κεραίων του κενὰ γεμίζουν ἀσφυκτικὰ ἀνθέμια. Ἐξ ἴσου πυκνὸς εἶναι ὁ καθαρὰ γεωμετρικὸς διάκοσμος τοῦ κύκλου τῆς Καφίονας.

β) Τμήμα πεσσίσκου μὲ σύμφυτο ὀκταγωνικὸ κιονίσκο, ὕψους 1,02 μ. Ἡ πρόσοψη τοῦ πεσσίσκου διακοσμεῖται ἀπὸ συριακοὺς τροχοὺς. Ὁ ἐπάνω περιβάλλει ἰσοσκελὲς σταυρὸ μὲ τριφυλλόμορφες κεραῖες (πίν. 10γ).

17. Μήπως τυχὸν πρέπει νὰ συμπληρωθῇ [NIKH] ΤΟΥ δηλ. νὰ θεωρηθῇ γενικὴ τῆς λ. Νικήτας;

18. Βλ. καὶ V. Grumel, La Chronologie, Paris 1958, σ. 255.

19. Δωδώνη, σ. 23.

20. Γιά τὶς σωζόμενες τοιχογραφίες τῆς μονοκάμαρης ἐκκλησίας ἐτοιμάζει μελέτη ὁ βοηθὸς τῆς ἑδρας τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νίκος Γκιολές.

21. Δωδώνη, Πίν. X.

γ) Λοξότμητος κοσμήτης σὲ κομμάτια. Τὸ ὕψος τῆς λοξῆς πλευρᾶς εἶναι 0,235 μ. καὶ τὸ πλάτος τῆς ἐπάνω 0,33 μ. Τὸ ἓνα κομμάτι ἔχει μάκρος 1,33 μ. καὶ τὸ ἄλλο 0,85 μ.²² Ἡ λοξὴ πλευρὰ χωρίζεται μὲ βαθὺ χάραγμα σὲ δυὸ ζῶνες. Ἡ ἐπάνω διακοσμεῖται ἀπὸ ἐπιπεδόγλυφο ἐλίσσόμενο βλαστοὺ μὲ ἀνακαμπτόμενα μισὰ ἀκανθόφυλλα. Ἡ κάτω ἔχει ὅμοιο κόσμημα, ἀλλ' ἡ τομὴ τῶν γλυφῶν τῆς ἐξέχει πρισματική. Μεταξὺ τῶν κοσμημάτων τῆς πλευρᾶς διακρίνονται τρία σχεδὸν ἡμισφαιρικά ἐξάρματα μὲ πυροστρόβιλους²³ καὶ μεταξὺ τῶν ἐξαρμάτων σκαλισμένα τοξύλλια, ποὺ πλαισιώνουν ἐπτάφυλλα ἀκανθόμορφα ἀνθέμια (πίν. 10α-β). Ἡ τεχνικὴ μοιάζει μὲ τὴν τεχνικὴ τῶν γλυπτῶν τοῦ Νικήτα. Οἱ καμπύλες ποὺ διαγράφουν οἱ βλαστοὶ εἶναι κάπως γωνιώδεις καὶ ὄχι ἄψογες. Οἱ βλαστοὶ ἀπολήγουν ἐπίσης σὲ κεφαλᾶς φιδιῶν. Ἀνάμεσα στὰ τοξύλλια τὰ τύμπανα στολίζονται μὲ τρίφυλλα. Καὶ στὸ σχέδιο καὶ στὸ ὕψος ἡ ὁμοιότης εἶναι, νομίζω, πολλή.

δ) Δύο στέψεις θωρακίων, μάκρους 0,64 μ. ἢ μιὰ καὶ 0,65 μ. ἢ ἄλλη. Ἡ κάτω πλευρὰ τῶν ἔχει πλάτος 0,13 μ. καὶ ἡ ἐπάνω 0,20 μ. Τὸ πρόστυπο ἐπιπεδόγλυφο κόσμημα τῆς λοξότμητης ἐπιφάνειας ἀποτελεῖται ἀπὸ σταυρὸ μὲ διαπλατυσμένα τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν τοῦ πλαισιωμένων στὴ μιὰ στέψη ἀπὸ τὰ γράμματα :

$$\begin{aligned} \Phi(\omega\varsigma) \ X(\rho\iota\sigma\tau\omicron\upsilon) \\ \Phi(\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota) \ \Pi(\tilde{\alpha}\sigma\iota) \quad (\text{πίν. 11α}) \end{aligned}$$

καὶ στὴν ἄλλη :

$$\begin{aligned} I(\eta\sigma\omicron\upsilon\varsigma) \ X(\rho\iota\sigma\tau\omicron\varsigma) \\ N(\iota) \ K(\tilde{\alpha}) \end{aligned}$$

Ἀπὸ τὴ βάση τοῦ σταυροῦ ἀναπηδοῦν ὡς ὄρπηκες ταινιόμορφοι ἐλίσσόμενοι βλαστοὶ μὲ τὰ συνηθισμένα μισὰ ἀκανθόφυλλα. Ἀξιοπρόσεκτο πὼς οἱ κόλποι τοῦ γράμματος φῖ διαγράφουν κύκλο, ὅπως συνηθιζόταν τὸν 11ο αἰῶνα²⁴.

3. Μέλη τέμπλου ἐντειχισμένα στοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ Ἁγίου Νικόλαος²⁵ Καστανέας τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης. Ὁ ναὸς ἔχει

22. Τὸ πλάτος τοῦ ναοῦ μεταξὺ τῶν δυὸ παραστάδων στὴ θέση ὅπου ἐπακτώνετο τὸ τέμπλο εἶναι 2,43 μ.

23. Πυροστρόβιλους ὡς κόσμημα ἐξαρμάτων χρησιμοποιεῖ ὁ Νικήτας, Δωδώνη Πίν. IVγ, XIIα.

24. Βλ. V. Gardthausen, Griechische Paläographie, II, Leipzig 4, 1913, πίν. 6 (Coisl. 213 τοῦ 1027).

25. Ἡ ἐκκλησία διασώζει ὥραϊο ξυλόγλυπτο τέμπλο μὲ παλιᾶς εἰκόνες κι εἶναι κατάγραφη ἀπὸ μεταβυζαντινῆς τοιχογραφίης.

κωδωνοστάσιο από πωρόλιθους, δίλοβο κάτω κι επάνω μονόλοβο. Έκτος άλλων σύγχρονων πρὸς τὴν οἰκοδομὴ τοῦ γλυπτῶν ἔχουν χαμηλότερα τοποθετηθῇ σὲ δεύτερη χρῆσις ὡς γείσο δυὸ λοξότμητοι κοσμήτες (πίν. 11β). Ὁ ἕνας ἔχει δυὸ ἐξάρματα σχεδὸν ἡμισφαιρικά μὲ σταυρόσχημο ρόδακα καὶ βαθεῖς λακκίσκους ἀνάμεσα σὲ πεντάφυλλα ἀκανθόμορφα ἀνθέμια, ὄρθια ἢ ἀνάστροφα καὶ συριακοὺς τροχοὺς, ποὺ περιβάλλουν ἰσοσκελεῖς σταυροὺς ἐναλλασσόμενους μὲ πολυάκτινα ἀστέρια. Ἡ ἐργασία θυμίζει τὸ χέρι τοῦ Νικήτα²⁶. Ὁ ἄλλος κοσμήτης ἔχει τὸ γνωστὸ θέμα τοῦ ἐπιπεδόγλυφου ἐλίσσόμενου βλαστοῦ καὶ μπορεῖ ἐπίσης νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ Νικήτα.

Ἐπάνω ἀπὸ τὴ νότια θύρα τοῦ νάρθηκα βλέπει κανεὶς δυὸ κομμάτια χαμηλοῦ λοξότμητου γείσου. Στὸ ἀριστερό, μᾶκρους 0,675 μ., ἔχει σκαλιστῇ ὁ ἴδιος ἐπιπεδόγλυφος βλαστὸς τύπου Νικήτα²⁷ καὶ στὸ ἄλλο, ποὺ τὸ μᾶκρος τοῦ εἶναι 0,42 μ., ἀνθέμια²⁸ ἀκανθόμορφα, ἐπτάφυλλα, ὄρθια, ἐναλλασσόμενα μὲ ἀνάστροφα καὶ ἑξάρμα διάτρητο, σπασμένο τώρα. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἐπιπεδόγλυφο ἀποτελῇ μέρος τοῦ ἴδιου κοσμήτη τοῦ ἐντειχισμένου στὸ κωδωνοστάσιο. Ἐπάνω στὰ ἡμίφυλλα τοῦ ἐλίσσόμενου βλαστοῦ ἢ ἐπιγραφὴ :

+ Μνή(σ)θ(ητι) Κ(ύρι)ε τοῦ δούλου σου Ἰω(άννου) πρ(ωτο)πρ(εσβυτέρου)
ἀμα σινβήον κ(αὶ) τέ[κν. . . -] (πίν. 12α)

Τὰ γράμματα παραλλάσσουν λίγο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα τοῦ Νικήτα. Μοιάζουν περισσότερο μὲ ὅσα χάραξε στὸν κοσμήτη τὸν ἐντειχισμένο στὴν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀγίας Τριάδας τοῦ χωριοῦ Μπρίκι²⁹. Ἰδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτη ἡ ὁμοιότητα τοῦ Κ καὶ τοῦ Α³⁰.

26. Δωδώνη, Πίν. IV. Θυμίζει, ἴσως λιγώτερο, καὶ ἐλκυστήρα τοῦ Ταξιάρχη τοῦ Γλέζου, ποὺ δὲν εἶναι, νομίζω, ἔργο τοῦ Νικήτα, ἀλλ' ἀνήκει στὴν ἴδια ἐποχὴ.

27. Βλ. κοσμήτη τῆς Καφιόνας, Δωδώνη, Πίν. ΧIIα,β

28. Τὰ ἀνθέμια, ἂν συγκριθοῦν μὲ ἀνθέμια τοῦ Νικήτα (Δωδώνη, Πίν. IIα, ΧIIβ) εἶναι διαφορετικά καὶ ἀμελέστερα κατὰ τὸ σχέδιο καὶ τὴν ἐκτέλεση. Μᾶλλον πρέπει νὰ δεχθῇ κανεὶς πὼς αὐτὸ τὸ κομμάτι ἔχει διαφορετικὴ προέλευση. *Ἀλλωστε τὰ βυζαντινὰ γλυπτὰ ποὺ σώζονται στὴν Καστανέα εἶναι πολλὰ καὶ διαφορετικῶν ἐποχῶν (βλ. ἐκθεσὴ μου στὰ ἐκτυπώσιμα ΠΑΕ τοῦ 1974).

29. Δωδώνη, Πίν. ΧIYα.

30. Παράβαλε τὴ λ. AMHN στὸν κοσμήτη τῆς Ἀγίας Τριάδας μὲ τὴ λ. AM(A) στὸ γείσο τῆς Καστανέας καὶ τὸ γράμμα Κ στὶς δυὸ ἐπιγραφές. Τὰ ὑπόλοιπα γράμματα μοῦ φαίνεται πὼς παραλλάσσουν λίγο κι εἶναι κάπως ἀμελέστερα ἀπὸ τὰ χαραγμένα στὶς ἄλλες ἐπιγραφές τοῦ Νικήτα. Τὸ βῆτα πάντως μὲ τοὺς δύο κόλπους σχεδὸν ἴσης προβολῆς ἔχει τὸ συνηθισμένο κατὰ τὸν 11ο αἰῶνα τύπο (βλ. V. Gardthausen, ὁ.π. πίν. 3). Βλ. ὁ.π. Πίν. Iβ.

4. Μεταξὺ τῶν χωριῶν Κουτήφαρη καὶ Λαγκάδας τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης καὶ πλησιέστερα στὸ δεύτερο συναντᾶ κανεὶς τὸ μονοκάμαρο ναὸ τῆς Ἀγίας Τριάδας³¹. Ἀρκετὰ ψηλότερα ἀπὸ τὴ δ. θύρα ὡς ποδιὰ κόγχης ἔχει χρησιμοποιοηθῇ λοξότμητο γεῖσο, μάκρους 0,82 μ. περίπου, διαμορφούμενο ἀπὸ δυὸ σύμφυτες ταινίες (πίν. 12β). Ἡ ἐπάνω σχηματίζει ἐσοχή³² καὶ φέρει ὡς κόσμημα τὸ γνωστὸ μας ἐπιπεδόγλυφο ἐλίσσόμενο βλαστό, ὅπως τὸν σκαλίζει ὁ Νικήτας. Στὰ ἡμίφυλλα τῆς ἄκανθας ἡ ἐπιγραφή³³:

— — — νου τον ἅγιο ναὸν τοῦτο· ἡ ψάλλοντες δητὰ τὸ(ν) Θ(εὸ)ν
εὐχεσθε αὐτοὺς νικτὶ κ(αὶ) ἐν ἡμέρα³⁴.

Ἡ φράση ἡ ψάλλοντες... εὐχεσθε αὐτοὺς εἶναι γνώριμη στὸν Νικήτα³⁵. Καὶ ὁ τύπος τῶν γραμμάτων εἶναι ὁ συνηθισμένος σ' αὐτόν. Ἡ κάτω ζώνη τοῦ γείσου, ψηλότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, διακοσμεῖται ἀπὸ ἔξαρμα πολὺ ἔξεργο. Στὴν ἐπιφάνειά του τριμερὴς ταινία σχηματίζει σταυρόσχημο ρόδακα. Οἱ κυκλικὲς κεραῖες τοῦ σταυροῦ καὶ ὁ κύκλος ποὺ διαμορφώνεται

31. Τὸ μάκρος του μὲ τὴν ἀψίδα εἶναι 6,63 μ. καὶ τὸ πλάτος 2,70 μ. Ἐσωτερικὰ εἶναι ἀσβεστωμένος. Ἐχουν ὅμως ξεφύγει τὸ ἀσβέστωμα στὸ τεταρτοσφαίριο τῆς κόγχης ἢ Πλατυτέρα σὲ προτομή (18ου αἰ., κατὰ τὸν τύπο τῆς Βλαχερνίτισσας) καὶ στὴν Πρόθεση ἢ Ἀκρα Ταπείνωση.

32. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν κοσμήτη τῆς Καφιόνας, Δωδώνη, σ. 33.

33. Ὅπως στὴ στέψη τῆς Καφιόνας, στὸν κοσμήτη τῆς Ἀγίας Τριάδας (Δωδώνη, Πίν. ΧΙα καὶ ΧΙVa) καὶ τοῦ Ἀγίου Φιλίππου, στὸ γεῖσο τὸ ἐντειχισμένο στὸν Ἅγιο Νικόλαο (βλ. πιδ. πάνω πίν. 8δ, ε καὶ 12α). Τὸ ἴδιο ὅμως γίνεται καὶ στὸ γεῖσο ποὺ ἀπόκειται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία Ἅγιος Βασίλειος τοῦ χωριοῦ Σταυρὶ (N. B. Δρανδάκης, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι τῆς Μέσα Μάνης, ἐν Ἀθήναις 1964, σ. 75 ὑποσ. 3).

34. Μερικὰ γράμματα εἶναι σὲ γραφὴ μικρογράμματη ὅπως τὸ γάμμα, τὸ ὕψιλον, τὸ μῦ. Οἱ δυὸ πρῶτες συλλαβὲς τῆς τελευταίας λέξεως εἶναι δυσανάγνωστες. Ὁ R. T r a q u a i r, Laconia. The Churches of Western Mani, BSA, τ. XV, 1908 - 1909, σ. 196 παραθέτει ὡς ἐξῆς τὴν ἐπιγραφή ποὺ ἐγνώριζε:

... ΝῸ ΤΟ|Ν ἈΓΙΟ ΝΑΟΝ Τ|ΣΤΟ· Η ΨΆΛΟΝΤΕC|ΔΗΑ ΤΟ ΘΝ ΕΥΧΕ|CΘΕ
ΑΥΤῸC ΝΙΚΤΙ|Κ ΕΝ ΙΜΕΡΑ

καὶ πιδ. κάτω (σ. 197) διορθῶναι καὶ μεταγράφει: [κτησαμέ]νου τον ἅγιο(ν) ναὸν τοῦτο(ν)· οἱ ψά(λ)οντες διὰ τὸ(ν) Θ(εὸ)ν εὐχεσθε αὐτοὺς νικτὶ κ(αὶ) ἐν ἡμέρα. Ἡ παρατήρησή του πῶς εὐρίσκεται στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ στάθηκε ἀφορμὴ δικῆς μου παραδρομῆς. Τὴν ἀναζήτησα στὸν περίβολο ὄχι τῆς Ἀγίας Τριάδας, ἀλλὰ τῆς Ἀγίας Σοφίας (Δωδώνη, σ. 37 ὑποσ. 1). Ἡ ἐπιγραφή, ὅπως σημείωσα πιδ. πάνω, δὲν εὐρίσκεται στὸν περίβολο, ἀλλ' εἶναι ἐντειχισμένη στὴν πρόσοψη τοῦ ναοῦ.

35. Τὴ χρησιμοποιεῖ στοὺς ἐλκυστήρες τῆς Μπάμπικα ἡ ψάλλοντες εὐχεσθε ἡπὲρ αὐτοῦ (Δωδώνη, σ. 23), στὴ στέψη τῆς Καφιόνας ἡ ψάλλοντες εὐχεσθε αὐτοῦ (δ.π. σ. 33).

κατά τη διασταύρωσή των έχουν βαθιά λαξευμένους λακκίσκους. Δεξιά του εξάρματος έλυσσόμενος βλαστός τομής πρισματικής, σχεδιασμένος, όπως συνηθίζει ο Νικήτας, με μισά φύλλα άκανθας έντόνως έδω άνακαμπτόμενα και άριστερά το γνωστό θέμα των τοξυλλίων με τὰ έπτάφυλλα άκανθόμορφα άνθέμια ³⁶.

5. Στη νότια πλευρά της εκκλησίας "Άγιος Ίωάννης ³⁷ του χωριού Κοῦνος πλαισιώνουν το όρθογώνιο παράθυρο δυο έντειχισμένα θωράκια (πίν. 13α). Οί διαστάσεις των είναι : του ανατολικού $0,84 \times 0,63 \mu. \times 0,125 \mu.$ και του δυτικού $0,86 \mu. \times 0,63 \mu. \times 0,13 \mu.$

Ο διάκοσμος των βασικά δέν διαφέρει από το διάκοσμο του θωράκιου της εκκλησίας "Άγιος Γεώργιος στο Μπρίκι ³⁸. Οί κύκλοι που γεμίζουν τὰ μεταξύ ρόμβου και όρθογωνίου κενά συνάπτονται κι έδω με τις πλευρές του ρόμβου. Μόνο πώς τον κύκλο μέσα στο ρόμβο δέν σχηματίζουν ταινίες άνακομβούμενες, αλλά τρεις άνεξάρτητοι ένάλληλοι κύκλοι, εφαπτόμενοι άπλά στις πλευρές του ρόμβου.

Ός άνώφλιο του παραθύρου έχει χρησιμοποιηθή πεσσίσκος τέμπλου, διαστάσεων $0,67 \mu. \times 0,15 \mu. \times 0,12 \mu.$ (είκ. 13β), όμοιος στο διάκοσμο με πεσσίσκο της Καφiónας (πίν. 13γ), που φέρει έγχάρακτο στο πλαίσιο της βάσεως το όνομα Μιχαήλ ³⁹. Παραλλάσσει μόνον ό πυροστρόβιλος, που έχει στον Κοῦνο περισσότερες συστροφές. Νομίζω πώς κι αυτά τὰ γλυπτά μπορούν ν' άποδοθοῦν στο έργαστήρι του Νικήτα.

Σύμφωνα λοιπόν προς όσα γράφτηκαν πιο πάνω αυξάνονται σημαντικά τὰ γλυπτά που με βεβαιότητα ή πιθανότητα περισσότερη ή λιγώτερη αποδίδονται στο μαρμαρά Νικήτα ή στο έργαστήρι του. Η δράση του εκτεινόταν ως την Καστανέα της Μεσσηνιακής Μάνης. Τὰ γλυπτά είναι τέμπλα ή μέλη τέμπλων. Τὰ θέματα που τὰ διακοσμούν δέν παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Τὰ περισσότερα άλλωστε είναι γνωστά από τὰ έργα του Νικήτα που ξέραμε ως τώρα. Οί παρεκκλίσεις των από αυτά είναι άσήμαντες.

N. B. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

36. Άριστερώτερα έχει έντειχισθή άλλο κομμάτι γείσου που έχει στη λοξότμητη πλευρά του σκαλισμένους συριακούς τροχούς.

37. Μονοκάμαρος ναός μεγάλων διαστάσεων (9,80 μ. με την άγίδα $\times 4,17 \mu.$). Σώζει λείψανα μεταβυζαντινών τοιχογραφιών. Στη μέση της καμάρας ό Παντοκράτωρ περιστοιχιζόμενος από Άγγέλους. Ός πόδι της Άγίας Τράπεζας έχει χρησιμοποιηθή τμήμα κίονα.

38. Δωδώνη, Πίν. IXα.

39. Τόν πεσσίσκο δέν έχω άποδώσει στη σμίλη του Νικήτα.

R É S U M É

SCULPTURES INCONNUES DU MAGNE ATTRIBUÉES AU SCULPTEUR «NICÉTAS» OU A SON ATELIER

(PL. 6 - 13)

Le sculpteur Nicétas travaillait dans le Magne pendant le XIe siècle (voir N. B. Drandakis, Νικήτας μαρμαρᾶς, Δωδώνη, vol. Ier, Jannina 1972, pp. 21 - 44). Dans le présent article l'auteur attribue à ce sculpteur ou à son atelier d'autres sculptures en marbre récemment découvertes au Magne. Ces sculptures ont le même style, la même technique et quasi les mêmes sujets décoratifs. Les nouvelles sculptures sont :

1) L'iconostase décomposée de l'église Saint - Philippe à Ano Poula ; elle porte la date gravée $\overline{\xi} \overline{\Phi} \overline{\Pi} \overline{\beta}$ (= 1074).

2) L'iconostase, également décomposée, de la chapelle de Saint - Jean le Théologien, qui se trouve près du village Gardenitsa.

3) Des morceaux d'une architrave encastrée maintenant dans le mur extérieur de l'église de Saint - Nicolas à Kastania.

4) Une architrave à inscription encastrée au-dessus de la porte de la chapelle de la Sainte - Trinité, près du village Langáda et

5) deux chancels de clôture d'autel et un pilier de chancel placés sur le mur extérieur de l'église de Saint - Jean dans le village Kounos.

N. B. DRANDAKIS

Ναός Ἁγίου Φιλίππου τῆς Κουνιώτικης Πούλας.
α. Θωράκιο τέμπλου. β. Τεμάχιο πεσσίσκου.

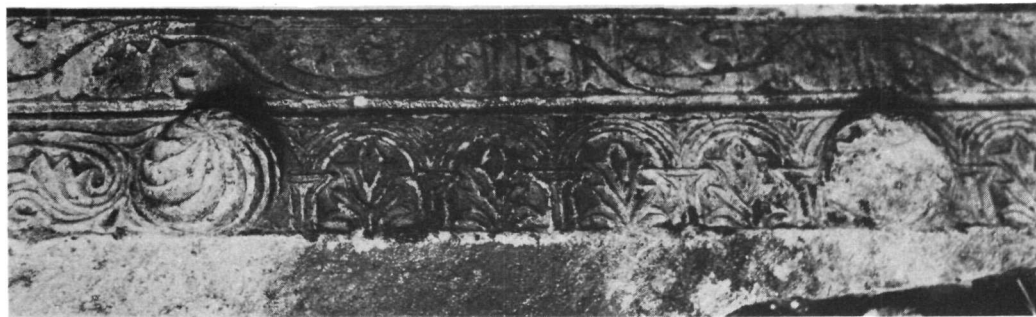
Ναὸς Ἁγίου Φιλίππου τῆς
Κουνιώτικης Πούλας.
α. Τμήμα στέψεως.
β. Δυὸ πλευρὲς κιονίσκου.

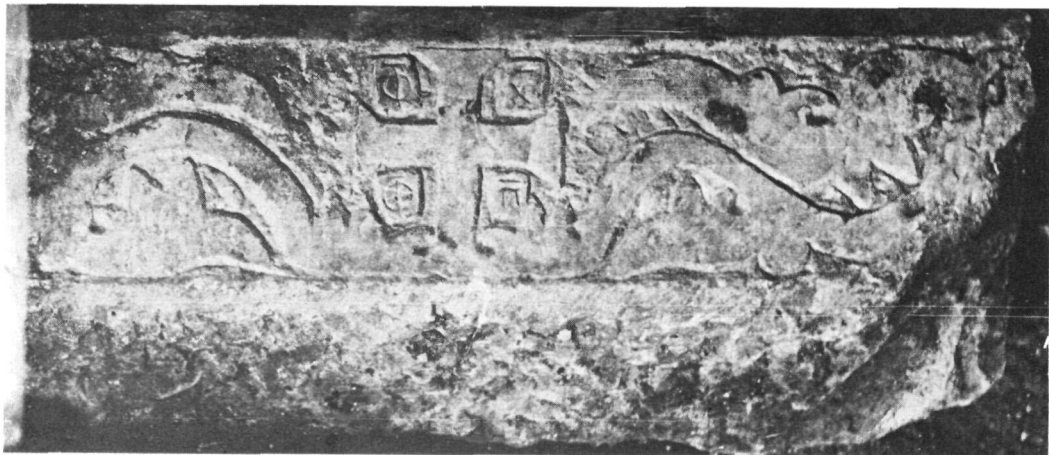
Ναὸς Ἁγίου Φιλίππου τῆς Κουνιώτικης Πούλας. α - γ. Τμήματα κοσμήτου ἀπὸ τὸ μαρμάρινο τέμπλο. δ. Μέρος ἐπιστέψεως τοῦ κοσμήτη.

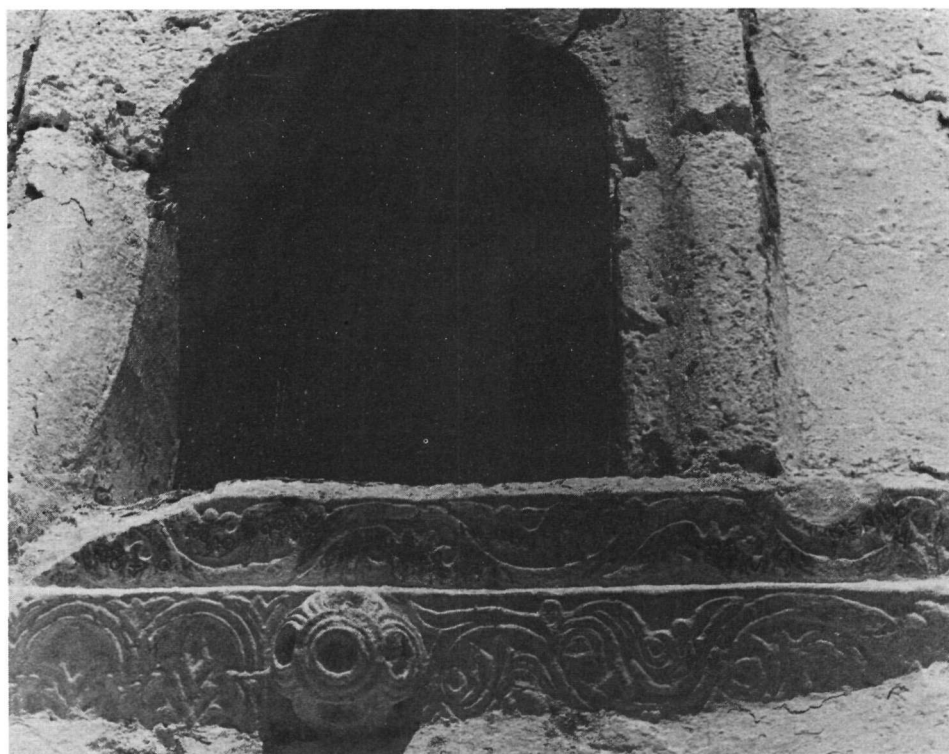
- α. Ναός Ἁγίου Φιλίππου τῆς Κουνιώτικης Πούλας. Ἀπότμημα γείσου.
 β. Ναός Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Γαρδενίτσας. Μαρμάρινο θωρά-
 κιο τοῦ τέμπλου.

Ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Γαρδενίτσας.
α - β. Κομμάτια κοσμήτη. γ. Ἀπότμημα πεσσίσκου
μέ σύμφυτο κιονίσκο.

α. Ναός Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολό-
γου Γαρδενίτσας. Στέψη θωρακίου.
β. Ναός Ἁγίου Νικολάου Καστανέ-
ας. Τὸ κωδωνοστάσιο.

- α. Ναός Ἁγίου Νικολάου Καστανέας. Ἐντειχισμένο ἐνεπίγραφο γείσο.
β. Ναός Ἁγίας Τριάδας κοντὰ στὸ χωριὸ Λαγκάδα.
Ἐντειχισμένος ἐνεπίγραφος κοσμήτης.

α

β

α. Ναός Ἀγίου Ἰωάννου Κούνου. Ἐντετοιχισμένα θωράκια καὶ πεσσίσκος. β. Λεπτομέρεια τῆς προηγούμενης εἰκόνας.
 γ. Ναός Ἀγίων Θεοδώρων Καφιόνας. Πεσσίσκος μετὰ τὸ χάραγμα Μιχαήλ.

γ